

заповедите им със шумни вихове:

- Не сме ли твърде често преминавали тези злокобни планини?

- Каква полза от новия поход? Само да загубим нови другари ли?

- Не. Не искаме да се бием с българите! По-добре в устата на тигрите ни хвърлете!

По-голямата част от пешаците захвърлиха оръжието си и се разпиляха. Конниците препуснаха назад. Всеки бързаше по-скоро да се отдалечи от опасното място, сякаш чувствуваше пристъп<sup>всѣмъ</sup>ъ на невидим враг, сякаш подгонен от страшна напасть.

А дните минаваха. Железният обруч<sup>7</sup> на обсадата все повече стягаше смъртните си прегръдки. В Търново кипеше подземна борба. Нито бесилки, нито ослепяване можеха да сплашат негодуващите граждани. На два пъти залавяха Асенови привърженици, които си<sup>е</sup> опитваха да отворят крепостните порти на Петрови-ѣ люде. По бойниците на кулите изправиха върлини с побити глави на тях.

За назидание на тези, които смятаха да предадат престо<sup>3а</sup>лината на законния ѝ господар.

Непознат конник хвърли нощем писмо, закрепено ~~о~~<sup>3а</sup> стрела, върз една от бойниците. И изчезна преди да бъде забелязан от стражата на обсадниците. Димитри пишеше, че сам император Алексей е тръгнал начело на неизброима рат, за втори път, отправен към България, <sup>и</sup> в помощ на Иванко.

Тази вест ободри Иванковите предни<sup>внч</sup> люде, възвърна дързост у тях, които смятаха, че не може повече да се кара така: с половин хляб на ден за трима души. Бистрооки стражи наблюдаваха <sup>през</sup>непрестанно от отворените на бойниците всички друмове.